

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

25. října 2015

ZASLALI:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH,
ANGLIE

ČTENÍ: 2. PARALIPOMEON 21-2, DANIEL 3, SKUTKY 1

Tabule Páně

V lámání chleba se skrývá nádherná prostota. Kristus shromáždil své učedníky v horním pokoji a tam, když společně jedli chléb a pili víno, řekl: „*toto čiňte na mou památku.*“ Obešlo se to bez ohně a dýmu. Žádný hlas nerozechvěl zemi. Nebyl dán žádný příkaz nebo zákon, pouze tichý hlas, který přednesl prosbu k přátelům. „*Toto čiňte na mou památku.*“ A vidíte, Kristovo slovo stačilo. Jediné, co jeho přátelé potřebovali a kdykoliv v budoucnu budou potřebovat, je znát jeho vůli a jeho přání. Způsob, kterým Kristus své přání učedníkům zjevil, je pro něj a pro jeho jednání typický. Je to způsob, který naznačuje, že bychom měli naslouchat každému jeho slovu a pečlivě rozmyslet o jeho činech.

Hostina sestává z dvou prostých prvků: z chleba jakéhokoliv druhu a z obyčejného vína barvy krve. Jsou to dvě základní složky potravy, které byly dostupné po staletí chudým i bohatým. Hostina má svůj původ ve slavnosti Paschy, neboť je psáno: „*Velice jsem toužil jísti s vámi tohoto beránka, dříve než budu trpět*“ (**Lukáš 22:15**). Pascha byla původně připravena a snědena ve spěchu: „*Budete jej jíst takto: Budete mít přepásaná bedra, opánky na nohou a hůl v ruce. Sníte jej ve chvatu. To bude Hospodinův hod beránka*“ (**Exodus 12:11**). Byl to svátek otroků, kteří spěchali, aby byli zachráněni před jistou smrtí. Kristus předvídal, že jeho bratři a sestry budou zachováni jako cizinci a poutníci na zemi. Nebudou mít žádné trvalé město. V některých dobách budou strádat, budou pronásledováni, budou zakoušet mučení a putovat po pouštích a v horách a budou se ukrývat v doupatcích a jeskyních země. Jeho následovníci budou pozůstatky sémě ženy, které se uchýlí do pouště ze strachu před pronásledováním. Ustanovil tedy vzpomínkovou hostinu, která byla přenosná a dostupná i těm nejchudším z lidí, i těm, kdo jsou osamoceni. Nebylo při ní potřeba chrámů ani oltářů, nebyli potřeba kněží. Pouze prostý pokrm z chleba a vína. Kde se shromáždí dva nebo tři, tam budou společně sdílet hostinu, a nikdo nebude chtít opustit naše společná shromáždění. Hostina však byla ustanovena předtím, než byla založena první církev, a je to slavnost, která může být v případě nutnosti slavena o samotě. To mohl být právě případ Jana, který byl v exilu na ostrově Patmos a který napsal: „*společenství... máme s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem*“ (**1. list Janův 1:3**).

Lámání chleba je nadčasová instituce. Tvoří nepřerušené spojení s Kristovou smrtí a vzkříšením. V našem kalendáři je ustanoven neustále se opakující časový cyklus známý jakožto týden, který je založený na historickém faktu stvoření. V prvních šesti dnech Bůh stvořil nebe a zemi, moře a vše, co v nich je, a sedmého dne odpočíval. Po smrti a vzkříšení Krista, „*první den v týdnu... [se učedníci] sešli k lámání chleba*“ (**Skutky 20:7**). Dodržujeme tento zvyk, a naše lámání chleba prvního dne v týdnu tak v průběhu historie Boží církve v Božích očích ustanovilo opakující se vzpomínkovou slavnost na památku smrti a vzkříšení Krista. Tato jednoduchá myšlenka nám pomáhá, i když jsme osamoceni, abychom se cítili propojeni s Kristem a s těmi, kdo během věků ctíli jeho prosbu, aby tak činili „na jeho památku“.

Naše touha zachovávat tuto hostinu je však především založena na principu lásky. Podle Judy intimita a naladění hostiny zjevuje, že se jedná o hostinu lásky. Ve svém listu nazval lámání chleba „bratrským stolováním“. Zdá se, že Duch svatý v Šalomounovi rovněž sdílí tento pocit, když Šalomoun píše o hostině, kterou ženich sdílí se svou nevěstou. Šalomoun hovoří o velkém tajemství, když přirovnává ženicha a jeho nevěstu ke Kristovi a jeho církvi. V písni Šalomounově říká nevěsta: „*On mě uvedl do domu vína, jeho prapor nade mnou je láska*“ (**Píseň písní 2:4**). Tato duchovní poezie popisuje svatební hostinu, která vypovídá o lásce a jednotě, a to posiluje naše přesvědčení, že ač tuto hostinu zachováváme sami, máme společenství s naším Otcem a s jeho synem Ježíšem Kristem.

Zdá se, že právě láska a jednota jsou principy lámání chleba. Bůh je láska. Jinými slovy, Bůh je milosrdný, laskavý, trpělivý a oplývá dobrotou a pravdou. Tyto vlastnosti byly zjeveny již na začátku, kdy hřích poprvé vstoupil do světa. Hřích a smrt v důsledku hříchu vstoupily do světa skrze jednoho člověka a smrt se tak začala vztahovat na všechny lidi. Bůh byl spravedlivý, když kvůli hříchu odsoudil naše prarodiče k smrti, říka:

„propadnete smrti“. Ale Bůh je láska: nenechal člověka na pospas smrti a zkáze navždy. Nenechal Adama a Evu ve stavu nahoty a studu. Ne, bylo to právě v zahradě Edenu, kde si nás Bůh „poprvé zamiloval“ a rozhodl se poslat „svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy“ (**1. list Janův 4:10**).

Lámání chleba je památeční slavností upomínající nás na tuto božskou lásku, protože „*Bůh prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní*“ (**Římanům 5:8**). Láska je však víc než jen toto. Jan napsal ve svém listu: „*my milujeme, protože Bůh napřed miloval nás*“ (**1. list Janův 4:19**). Jinými slovy, naší lásce nás učí Bůh a je oboustranná – lámání chleba je tedy vpravdě hostinou lásky, neboť když ji zachováváme, uvědomujeme si svou lásku k tomu, který nás miloval jako první. Kristus lámal chléb se svými učedníky, odsouzen k smrti – strach ze smrti jej sužoval, když jedl (**Jan 13:21**), a jeho duše s tím, jak se blížil smrti, stále více propadala utrpení. Tato citová trýzeň pramenila z touhy být dokonalým v Boží lásce. Když sdílíme jeho hostinu, máme účast na jeho utrpení a projevujeme svou touhu opětovat lásku toho, kdo nás miloval jako první.

A pak nastává jednota. Pavel hovoří o „*účasti na krvi Kristově*“ a „*účasti na těle Kristově*“ a mluví o sjednocení církve v této účasti (**1. Korintským 10:16-17**). Jak však může nastat jednota, když jsme sami? Účast, o níž Pavel mluví, je našim sjednocením s naším nebeským Otcem skrze jeho syna, Ježíše Krista. Boží záměr se soustřeďuje v Ježíši a předpokládá, že Ježíš bude stejný jako jeho bratři a sestry. Měl podíl na těle a krvi, aby mohl skrze smrt zničit toho, kdo vládl mocí smrti (**Židům 2:14**). Bůh poslal svého vlastního syna v podobě hříšného těla a zatratil hřích na lidském těle (**Římanům 8:3**). Kristus zemřel jako náš zástupce – měl podíl na naší přirozenosti a dotýkaly se jej naše slabosti (**Židům 4:15**). Byl s námi spojen jakožto podílník na naší zatracené přirozenosti a jako Kristus byl prostřednictvím své vlastní oběti vysvobozen od smrti, a proto i my doufáme, že se budeme podílet na jeho vykoupení.

Právě skrze tuto oběť se přibližujeme Bohu. Lámání chleba je upomínkou na tuto jednotu. Kristus sdílel naši přirozenost a vyzývá nás, abychom sdíleli jeho charakter. To je jednota, kterou si připomínáme, když jíme chléb a pijeme víno. „*Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm*“ (**Jan 6:56**). Jedná se o dlouhou trvající jednotu, která vypovídá o věcech, které čekají ty, „*kdo jedí jeho tělo a pije jeho krev - mají „život věčný*“ (**Jan 6:54**). V těchto slovech Ježíš slibuje, že zdokonalí onu jednotu v ráno vzkříšení, kdy se věta „*budeme mu podobni*“ (**1. list Janův 3:2**) stane skutečností.

Lámání chleba je zároveň slavnostní připomínkou i oslavou. Jde o slavnostní připomínku božského soudu nad naší přirozeností a naší jednoty s Kristovou smrtí. A přesto je to zároveň oslava spravedlnosti a ctnosti Boha, který nám projevil svou lásku a vrátil se k nám se soucitem a odpuštěním, jak ukázal ve vzkříšení. Náš podíl na této slavnosti je čestným a privilegovaným postavením. Privilegium a čest s sebou nesou zodpovědnost. Abychom byli jeho přáteli, musíme konat jeho vůli.

Přicházíme ke stolu Páně, ne ke svému vlastnímu stolu. Jíme chléb Páně a pijeme víno Páně z jeho stolu na jeho památku. Přicházíme k Bohu za podmíněk, které stanovil. Nemůžeme se podílet zároveň na tomto stole i na stole světa. Tato nemožnost je morálního charakteru. Jaké společenství může mít zároveň spravedlnost s nespravedlností a jaké společenství může sdílet Světlo s temnotou? Zaslouženě tedy jezme a pijme; jezme a pijme v lásce a jednotě s tím, kdo nás miloval jako první.

Bratr David Blacklock: Napton on the Hill, VB 25.10.15